



Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Første Afdeling)

19. marts 2020*

»Præjudiciel forelæggelse – asylpolitik – fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse – direktiv 2013/32/EU – ansøgning om international beskyttelse – artikel 33, stk. 2 – afvisningsgrunde – national lovgivning, der fastsætter afvisning af ansøgningen, hvis ansøgeren er indrejst i den pågældende medlemsstat via et land, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller alvorlig overlast, eller hvis dette land yder en tilstrækkelig beskyttelse – artikel 46 – adgang til effektive retsmidler – retslig prøvelse af administrative afgørelser om afvisning af ansøgninger om international beskyttelse – tidsfrist på otte dage for at træffe afgørelse – artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder«

I sag C-564/18,

angående en anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF, indgivet af Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (forvaltnings- og arbejdsretten i Budapest, Ungarn) ved afgørelse af 21. august 2018, indgået til Domstolen den 7. september 2018, i sagen

LH

mod

Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal,

har

DOMSTOLEN (Første Afdeling),

sammensat af afdelingsformanden, J.-C. Bonichot, Domstolens vicepræsident, R. Silva de Lapuerta (refererende dommer), og dommerne M. Safjan, L. Bay Larsen og C. Toader,

generaladvokat: M. Bobek,

justitssekretær: fuldmægtig I. Illéssy,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 11. september 2019,

efter at der er afgivet indlæg af:

- LH, ved ügyvédek T.Á. Kovács og B. Pohárnok,
- den ungarske regering først ved M.Z. Fehér, G. Tornyai og M.M. Tátrai, derefter ved M.Z. Fehér og M.M. Tátrai, som befuldmægtigede,

* Processprog: ungarsk.

- den tyske regering først ved T. Henze og R. Kanitz, derefter ved sidstnævnte, som befuldmægtigede,
 - den franske regering ved D. Colas, D. Dubois og E. de Moustier, som befuldmægtigede,
 - Europa-Kommissionen ved M. Condou-Durande, A. Tokár og J. Tomkin, som befuldmægtigede,
- og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 5. december 2019, afsagt følgende

Dom

- 1 Anmodningen om præjudiciel afgørelse vedrører fortolkningen af artikel 33 og artikel 46, stk. 3, i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse (EUT 2013, L 180, s. 60) og af artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (herefter »chartret«).
- 2 Anmodningen er blevet fremsat i forbindelse med en tvist mellem LH og Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal (kontor for indvandring og asyl, Ungarn) efter sidstnævntes afgørelse om at afvise LH's ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling uden at vurdere substansen, og at pålægge denne at udrejse ledsaget af et forbud mod indrejse og ophold i to år.

Retsforskrifter

EU-retten

- 3 Følgende fremgår af 11., 12., 18., 43., 44., 50., 56. og 60. betragtning til direktiv 2013/32:
 - »(11) For at sikre en alsidig og effektiv vurdering af ansøgernes behov for international beskyttelse, jf. Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2011/95/EU af 13. december 2011 om fastsættelse af standarder for anerkendelse af tredjelandstatsborgere eller statsløse som personer med international beskyttelse, for en ensartet status for flygtninge eller for personer, der er berettiget til subsidiær beskyttelse, og for indholdet af en sådan beskyttelse [(EUT 2011, L 337, s. 9)], bør EU-rammen for procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse baseres på princippet om en ensartet procedure.
 - (12) Hovedformålet med dette direktiv er at udvikle standarderne for procedurer i medlemsstaterne for tildeling og fratagelse af international beskyttelse yderligere med henblik på at få indført en fælles asylprocedure i Unionen.
- [...]
- (18) Både medlemsstaterne og ansøgerne om international beskyttelse har interesse i, at der træffes hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, dog således at det ikke sker på bekostning af udførelsen af en korrekt og fuldstændig sagsbehandling.
- [...]

(43) Medlemsstaterne bør undersøge substansen i samtlige ansøgninger, dvs. vurdere om den pågældende ansøger kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, medmindre andet er fastsat i nærværende direktiv, navnlig hvis det med rimelighed kan antages, at et andet land ville foretage undersøgelsen eller yde tilstrækkelig beskyttelse. [...]

(44) Medlemsstaterne bør ikke være forpligtet til at vurdere substansen i en ansøgning om international beskyttelse, hvis ansøgeren på grund af en tilstrækkelig tilknytning til et tredjeland i henhold til national ret med rimelighed kan forventes at søge beskyttelse i det pågældende tredjeland, og der er grund til at formode, at ansøgeren vil få tilladelse til at indrejse eller genindrejse i det pågældende land. Medlemsstaterne bør kun følge denne fremgangsmåde, hvis ansøgeren vil være i sikkerhed i det pågældende tredjeland. Der bør fastsættes fælles principper for, hvordan medlemsstaterne kan betragte eller udpege tredjelande som sikre, for dermed at undgå asylansøgere sekundære bevægelser.

[...]

(50) Det afspejler et grundlæggende princip i EU-retten, at de afgørelser, der træffes vedrørende en ansøgning om international beskyttelse, [...] omfattes af et effektivt retsmiddel ved en domstol eller et domstolslignende organ.

[...]

(56) Målet for dette direktiv, nemlig at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse [...]

[...]

(60) Dette direktiv respekterer de grundlæggende rettigheder og overholder de principper, som anerkendes i [chartret]. Dette direktiv tilstræber navnlig at sikre, at den menneskelige værdighed respekteres fuldt ud, og at anvendelsen af artikel 1, 4, 18, 19, 21, 23, 24 og 47 i nævnte charter fremmes, og skal gennemføres i overensstemmelse hermed.«

4 Artikel 1 i direktiv 2013/32 fastsætter:

»Formålet med dette direktiv er at fastsætte fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU.«

5 Under overskriften »Garantier for ansøgere« bestemmer artikel 12 i direktiv 2013/32 følgende:

»1. I forbindelse med de procedurer, der er omhandlet i kapitel III, sikrer medlemsstaterne, at enhver ansøger nyder følgende garantier:

[...]

b) hvis det er nødvendigt, får stillet en tolk til rådighed med henblik på forelæggelsen af sagen for de kompetente myndigheder

c) får mulighed for at kontakte [De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR)] eller en anden organisation, der yder juridisk eller anden rådgivning [...]

d) i lighed med sine eventuelle juridiske rådgivere eller andre rådgivere i overensstemmelse med artikel 23, stk. 1, har adgang til de oplysninger, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra b), og til de oplysninger fra eksperter, der er omhandlet i artikel 10, stk. 3, litra d) [...]

e) inden for en rimelig frist underrettes om den besluttende myndigheds afgørelse om ansøgningen.
[...]

[...]

2. For så vidt angår procedurerne i kapitel V sikrer medlemsstaterne, at alle ansøgere nyder garantier svarende til dem, der er anført i stk. 1, litra b)-e).«

6 Dette direktivs artikel 20, stk. 1, fastsætter:

»Medlemsstaterne sikrer, at der efter anmodning ydes gratis juridisk bistand og repræsentation i forbindelse med de klageprocedurer, der er fastsat i kapitel V. [...]«

7 Nævnte direktivs artikel 22 anerkender ansøgere om international beskyttelses ret til juridisk bistand og repræsentation under hele proceduren.

8 Samme direktivs artikel 24 med overskriften »Ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier« fastsætter i stk. 3:

»Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere, der er identificeret som ansøgere med behov for særlige proceduremæssige garantier, får passende støtte til, at de kan udnytte rettighederne og overholde forpligtelserne i dette direktiv i hele asylprocedurens varighed.

[...]«

9 Artikel 25 i direktiv 2013/32 omhandler garantier for uledsagede mindreårige.

10 Direktivets artikel 31 med overskriften »Behandlingsprocedure« indleder kapitel III, der har overskriften »Procedurer i første instans«, og fastsætter i stk. 2:

»Medlemsstaterne sikrer, at undersøgelsesproceduren bliver så kort som muligt, dog således at det ikke sker på bekostning af en korrekt og komplet sagsbehandling.«

11 Samme direktivs artikel 33 har følgende ordlyd:

»1. Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med [Europa-Parlamentets og Rådets] forordning (EU) nr. 604/2013 [om fastsættelse af kriterier og procedurer til afgørelse af, hvilken medlemsstat der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, der er indgivet i en af medlemsstaterne af en tredjelandstatsborger eller en statsløs (EUT 2013, L 180, s. 31)], ikke behandles, behøver medlemsstaterne ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises.

2. Medlemsstaterne kan udelukkende afvise en ansøgning om international beskyttelse, hvis:

a) en anden medlemsstat har indrømmet international beskyttelse

b) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som ansøgerens første asylland i henhold til artikel 35

c) et land, der ikke er en medlemsstat, betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren i henhold til artikel 38

- d) ansøgningen er en fornyet ansøgning, hvori der ikke er fremkommet, eller fra ansøgerens side er blevet fremlagt, nye elementer eller oplysninger af betydning for, om ansøgeren kan anerkendes som en person med international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, eller
- e) en person, som ansøgeren har forsørgerpligt over for, indgiver en ansøgning, efter i overensstemmelse med artikel 7, stk. 2, at have indvilget i at få sin sag behandlet som led i en ansøgning, der er indgivet på vedkommendes vegne, og der ikke er kendsgerninger i forbindelse med vedkommendes situation, der begrundet en separat ansøgning.«

12 Artikel 35 i direktiv 2013/32 har følgende ordlyd:

»Et land kan betragtes som første asylland for en bestemt ansøger, hvis:

- a) ansøgeren i det pågældende land er blevet anerkendt som flygtning, og vedkommende fortsat kan opnå denne beskyttelse, eller
- b) ansøgeren nyder en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse i dette land og bl.a. er omfattet af non-refoulement-princippet,

og det pågældende land vil tilbagetage asylansøgeren.

Ved anvendelse af begrebet første asylland i forbindelse med den særlige situation, der gør sig gældende for en ansøger, kan medlemsstaterne tage hensyn til artikel 38, stk. 1. Ansøgeren skal have mulighed for at anfægte anvendelsen af begrebet første asylland i vedkommendes særlige situation.«

13 Direktivets artikel 38 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne må kun anvende begrebet sikkert tredjeland, hvis de kompetente myndigheder er overbevist om, at en person, som søger om international beskyttelse, behandles i overensstemmelse med følgende principper i det pågældende tredjeland:

- a) ansøgenes liv og frihed må ikke være truet på grund af deres race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe, eller politiske overbevisning
- b) der er ikke risiko for alvorlig overlast som omhandlet i direktiv 2011/95/EU
- c) non-refoulement-princippet skal overholdes i overensstemmelse med konventionen om flygtnings retsstilling udfærdiget i Genève den 28. juli 1951 [(*United Nations Treaty Series*, bind 189, s. 150, nr. 2545 (1954)], som ændret ved protokollen om flygtnings retsstilling, der blev indgået i New York den 31. januar 1967 og trådte i kraft den 4. oktober 1967 (herefter »Genèvekonventionen«)
- d) forbud mod udsendelse skal overholdes, hvis udsendelse ville være i strid med retten til frihed for tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret, og
- e) det skal være muligt at søge om flygtningestatus og, hvis flygtningestatus anerkendes, at opnå beskyttelse i overensstemmelse med Genèvekonventionen.

2. Anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland er underlagt de regler, der er fastlagt i national ret, herunder

- a) regler, der kræver en sådan forbindelse mellem ansøgeren og det pågældende tredjeland, at det ville være rimeligt, at ansøgeren tog til det nævnte land

- b) regler om den metode, hvorved de kompetente myndigheder sikrer sig, at begrebet sikkert tredjeland kan anvendes på et særligt land eller en særlig ansøger. En sådan metode omfatter en gennemgang fra sag til sag af landets sikkerhed for en bestemt ansøger og/eller en national udpegelse af, hvilke lande der generelt betragtes som sikre
- c) regler i henhold til international ret, der gør det muligt at foretage en individuel vurdering af, om tredjelandet er sikkert for en bestemt ansøger, der som minimum giver ansøgeren mulighed for at gøre indsigelse mod anvendelsen af begrebet sikkert tredjeland, fordi det pågældende tredjeland ikke er sikkert i vedkommendes særlige situation. Ansøgeren skal også have mulighed for at anfægte, at der består en forbindelse mellem vedkommende og tredjelandet i overensstemmelse med litra a).

3. Når medlemsstaterne gennemfører en afgørelse, der udelukkende bygger på denne artikel, skal de:

- a) give ansøgeren de nødvendige oplysninger og
- b) forsyne vedkommende med et dokument, der på det pågældende tredjelands sprog orienterer myndighederne i dette land om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet.

4. Hvis tredjelandet ikke giver ansøgeren ret til at rejse ind på dets område, sikrer medlemsstaterne, at der gives adgang til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.

5. Medlemsstaterne underretter regelmæssigt Kommissionen om, hvilke lande dette begreb anvendes på i overensstemmelse med bestemmelserne i denne artikel.«

14 Følgende fremgår af artikel 46, stk. 1, 3, 4 og 10, i direktiv 2013/32:

»1. Medlemsstaterne sikrer, at ansøgere har ret til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ i forbindelse med følgende:

- a) en afgørelse, der er truffet om deres ansøgning om international beskyttelse, herunder en afgørelse:

[...]

- ii) om afvisning i henhold til artikel 33, stk. 2

[...]

3. For at efterkomme stk. 1 sikrer medlemsstaterne, at effektive retsmidler omfatter en fuldstændig og ex nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, i det mindste i klageprocedurer ved en domstol eller et domstolslignende organ i første instans.

4. Medlemsstaterne fastsætter rimelige tidsfrister og andre nødvendige bestemmelser for, at ansøgeren kan udøve sin ret til et effektivt retsmiddel som omhandlet i stk. 1. [...]

[...]

10. Medlemsstaterne kan med hensyn til anvendelsen af stk. 1 fastsætte tidsfrister for rettens behandling af den besluttende myndigheds afgørelse.«

Ungarsk ret

- 15 § XIV, stk. 4, i Magyarországs Alaptörvénye (Ungarns grundlov), som ændret den 29. juni 2018, fastsætter:

»Såfremt hverken hjemlandet eller andre lande yder beskyttelse, garanterer Ungarn retten til asyl, efter anmodning, til personer, som ikke har ungarsk statsborgerskab, og som i deres hjemland eller det land, hvor de har deres sædvanlige opholdssted, forfølges eller har en velbegrunnet frygt for forfølgelse på grund af race, nationalitet, tilhørsforhold til en særlig social gruppe eller religiøs eller politisk overbevisning. En person uden ungarsk statsborgerskab, som indrejser på ungarsk område via et land, hvori personen ikke var udsat for forfølgelse eller en direkte risiko for forfølgelse, kan ikke hævde at være omfattet af asylretten.«

- 16 § 6, stk. 1, i menedékjogról szóló 2007. évi LXXX. törvény (lov nr. LXXX af 2007 om retten til asyl) i den affattelse, som har været gældende fra den 1. juli 2018 (herefter »lov om retten til asyl«), fastsætter:

»Ungarn tildeler flygtningestatus til udlændinge, som opfylder de betingelser, der er defineret i § XIV, stk. 4, første led, i Ungarns grundlov.«

- 17 Lov om retten til asyls § 12, stk. 1, har følgende ordlyd:

»Ungarn tildeler subsidiær beskyttelsesstatus til en udlænding, som ikke opfylder betingelserne for at blive anerkendt som flygtning, men som løber en risiko for alvorlig overlast i tilfælde af tilbagevenden til sit oprindelsesland, og som ikke kan eller af frygt for denne risiko, ikke ønsker at anmode om beskyttelse i sit oprindelsesland.«

- 18 Den nævnte lovs § 51, stk. 2, fastsætter:

»Ansøgningen antages ikke til realitetsbehandling, såfremt

[...]

e) der findes et tredjeland, der kan anses for at være et sikkert tredjeland for ansøgeren

f) ansøgeren er indrejst i Ungarn via et land, hvori den pågældende ikke var udsat for forfølgelse som omhandlet i § 6, stk. 1, eller risiko for alvorlig overlast som omhandlet i § 12, stk. 1, eller hvori der er garanteret et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.«

- 19 Ifølge § 53, stk. 2 og 4, i lov om retten til asyl kan en national asylmyndigheds afvisning af at realitetsbehandling en asylansøgning prøves ved en domstol, idet sidstnævnte skal træffe afgørelse inden for en tidsfrist på otte dage fra modtagelsen af stævningen.

- 20 I § 2 i regeringsdekret nr. 191/2015 af 21. juli 2015 er opstillet en liste over lande, der anses for at være sikre tredjelande. Denne liste omfatter Den Europæiske Unions medlemstater og kandidatlande, herunder Republikken Serbien.

Twisten i hovedsagen og de præjudicielle spørgsmål

- 21 Sagsøgeren i hovedsagen er en syrisk statsborger af kurdisk oprindelse, som indrejste i Ungarn via et transitområde. Den 19. juli 2018 indgav sagsøgeren ansøgning om international beskyttelse til kontoret for indvandring og asyl. Til støtte for sin ansøgning gjorde ansøgeren gældende, at den pågældende allerede før krigen ønskede at leve i Europa med henblik på at studere arkæologi.

- 22 Kontoret for indvandring og asyl afviste at realitetsbehandle den nævnte ansøgning på grundlag af § 51, stk. 2, litra f), i lov om retten til asyl uden dermed at vurdere substansen, og fastslog, at non-refoulement-princippet ikke fandt anvendelse på sagsøgeren i hovedsagen. Kontoret for indvandring og asyl traf dels afgørelse om tilbagesendelse af sagsøgeren i hovedsagen fra Unionens område til serbisk område, dels om fuldbyrdelse af denne afgørelse ved udsendelse. Dette kontor traf ligeledes afgørelse om forbud mod indrejse og ophold i to år.
- 23 Sagsøgeren i hovedsagen har indbragt denne afgørelse for den forelæggende ret.
- 24 Den forelæggende ret, der mener, at listen over afvisningsgrunde i artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 er udtømmende, og at § 51, stk. 2, litra f), i lov om retten til asyl, under hensyn til dens indhold, ikke kan henføres til nogen af de afvisningsgrunde, der er opregnet i nævnte artikel 33, stk. 2, ønsker oplyst, om den nationale lovgivning har indført en ny afvisningsgrund i strid med EU-retten.
- 25 Den forelæggende ret har desuden anført, at § 53, stk. 4, i lov om retten til asyl pålægger den domstol, for hvilken en afgørelse om afvisning fra realitetsbehandling af en ansøgning om international beskyttelse er indbragt, at træffe afgørelse inden for en tidsfrist på otte dage fra modtagelsen af stævningen. Den forelæggende ret er imidlertid af den opfattelse, at en sådan tidsfrist, henset til de individuelle og særlige omstændigheder i hovedsagen, kan vise sig at være utilstrækkelig til at indhente beviser og fastslå den faktuelle ramme og dermed at træffe en korrekt begrundet retslig afgørelse. Den forelæggende ret ønsker således oplyst, om den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning er forenelig med artikel 31, stk. 2, i direktiv 2013/32 og chartrets artikel 47.
- 26 På denne baggrund har Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (forvaltnings- og arbejdsret i Budapest, Ungarn) besluttet at udsætte sagen og forelægge Domstolen følgende præjudicielle spørgsmål:
- »1) Kan bestemmelserne vedrørende ansøgninger, der kan afvises, i artikel 33 i direktiv 2013/32 [...] fortolkes således, at de ikke er til hinder for en medlemsstats lovgivning, ifølge hvilken en ansøgning kan afvises inden for rammerne af asylproceduren, når ansøgeren er indrejst i den pågældende medlemsstat, Ungarn, via et land, hvor [den pågældende] ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor der er garanti for et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau?
- 2) Kan [chartrets] artikel 47 og artikel 31 i [direktiv 2013/32] – ligeledes under hensyntagen til bestemmelserne i artikel 6 og 13 i [den europæiske konvention til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet den 4. november 1950 i Rom] – fortolkes således, at lovgivningen i en medlemsstat er i overensstemmelse med disse bestemmelser, når den fastsætter en ufravigelig tidsfrist på otte dage til behandlingen af forvaltningsretlige søgsmål vedrørende ansøgninger, der afvises under asylproceduren?»

Retsforhandlingerne for Domstolen

- 27 Den forelæggende ret har anmodet om, at nærværende sag undergives den præjudicielle hasteprocedure, som er fastsat i artikel 23a i statuten for Den Europæiske Unions Domstol. Den 19. september 2018 har Første Afdeling efter at have hørt generaladvokaten besluttet ikke at efterkomme anmodningen.

Om de præjudicielle spørgsmål

Det første spørgsmål

- 28 Med det første spørgsmål ønsker den forelæggende ret nærmere bestemt oplyst, om artikel 33 i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at den er til hinder for en national lovgivning, som gør det muligt at afvise en ansøgning om international beskyttelse under henvisning til, at ansøgeren er indrejst på den pågældende medlemsstats område via en stat, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvori der er sikret et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.
- 29 Ud over tilfælde, hvor en ansøgning i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 604/2013 ikke behandles, behøver medlemsstaterne i henhold til artikel 33, stk. 1, i direktiv 2013/32 ikke at tage stilling til, hvorvidt ansøgeren kan anerkendes med henblik på international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95/EU, hvis en ansøgning i henhold til denne artikel afvises. I denne henseende er der i artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 foretaget en udtømmende opregning af de situationer, hvor medlemsstaterne kan afvise en ansøgning om international beskyttelse (dom af 19.3.2019, Ibrahim m.fl., C-297/17, C-318/17, C-319/17 og C-438/17, EU:C:2019:219, præmis 76).
- 30 Den udtømmende opregning i artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 hviler både på denne artikels ordlyd, bl.a. udtrykket »udelukkende« foran opregningen af afvisningsgrunde, og på artiklens formål, der, således som Domstolen allerede har fastslået, netop består i at lette forpligtelsen for den medlemsstat, der er ansvarlig for behandlingen af en ansøgning om international beskyttelse, ved at definere de tilfælde, hvor en sådan ansøgning kan afvises (jf. i denne retning dom af 17.3.2016, Mirza, C-695/15 PPU, EU:C:2016:188, præmis 43).
- 31 Det skal dermed efterprøves, om en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede kan betragtes som en gennemførelse af artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 for så vidt angår en af de afvisningsgrunde, der er fastsat heri.
- 32 I denne henseende bemærkes, således som den ungarske regering har anført i retsmødet, at den i hovedsagen omhandlede lovgivning vedrører to forskellige tilfælde, der medfører afvisning af en ansøgning om international beskyttelse, nemlig for det første det tilfælde, hvor ansøgeren er indrejst i Ungarn via et land, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, og for det andet det tilfælde, hvor ansøgeren er indrejst i den nævnte medlemsstat via en stat, hvori der er sikret et passende beskyttelsesniveau.
- 33 Henset til indholdet af denne lovgivning og af artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 kan det indledningsvis udelukkes, at afvisningsgrundene i den nævnte lovgivning kan anses for at stemme overens med de i direktivets artikel 33, stk. 2, litra a), d) og e), anførte afvisningsgrunde, idet kun afvisningsgrunde vedrørende det første asylsøgende og det sikre tredjeland, som fastsat i henholdsvis nævnte direktivs artikel 33, stk. 2, litra b) og c), i denne henseende kan tages i betragtning.
- 34 På denne baggrund har den ungarske regering bekræftet, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning har til formål at supplere den nationale ordning, der er blevet vedtaget for at anvende afvisningsgrunden vedrørende det sikre tredjeland, som er fastsat i artikel 33, stk. 2, litra c), i direktiv 2013/32.
- 35 I denne henseende bemærkes, at medlemsstaterne i henhold til denne bestemmelse kan afvise en ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling, hvis et land, som ikke er en medlemsstat, kan anses for et sikkert tredjeland for ansøgeren i medfør af nævnte direktivs artikel 38.

- 36 Som generaladvokaten har anført i punkt 42-45 i forslaget til afgørelse, fremgår det af artikel 38 i direktiv 2013/32, at anvendelsen af begrebet »sikkert tredjeland« i direktivets artikel 33, stk. 2, litra c), skal overholde de betingelser, der er fastsat i nævnte artikel 38, stk. 1-4.
- 37 For det første kræver artikel 38, stk. 1, i direktiv 2013/32 særligt, at medlemsstaternes myndigheder er blevet overbevist om, at det pågældende tredjeland overholder de principper, der udtrykkeligt er fastsat i denne bestemmelse, dvs. for det første, at ansøgeren om international beskyttelse liv og frihed ikke må være truet på grund af dennes race, religion, nationalitet, tilhørsforhold til en bestemt social gruppe eller politiske overbevisning, for det andet, at ansøgeren om international beskyttelse ikke risikerer alvorlig overlast som omhandlet i direktiv 2011/95, for det tredje, at non-refoulement-princippet overholdes i overensstemmelse med Genèvekonventionen, for det fjerde, at vedtagelsen af udsendelsesforanstaltninger i strid med forbuddet mod tortur og grusom, umenneskelig eller nedværdigende behandling som fastsat i international ret er forbudt, og for det femte, at det er muligt for ansøgeren om international beskyttelse at søge om flygtningestatus og, hvis flygtningestatus anerkendes, at opnå beskyttelse i overensstemmelse med Genèvekonventionen.
- 38 For det andet gør artikel 38, stk. 2, i direktiv 2013/32 anvendelsen af begrebet »sikkert tredjeland« betinget af de regler, der er fastsat i national ret, herunder navnlig for det første de regler, der kræver en sådan forbindelse mellem ansøgeren og det pågældende tredjeland, at det ville være rimeligt, at personen tog til det pågældende land, for det andet de regler, der fastsætter den metode, hvorved de kompetente myndigheder sikrer sig, at begrebet »sikkert tredjeland« kan anvendes på et særligt land eller en særlig ansøger om international beskyttelse, idet denne metode desuden bør fastsætte en gennemgang fra sag til sag af landets sikkerhed for en bestemt ansøger og/eller en medlemsstats udpegelse af, hvilke lande der generelt betragtes som sikre, og for det tredje de regler i henhold til international ret, der gør det muligt at foretage en individuel vurdering af, om tredjelandet er sikkert for en ansøger om international beskyttelse, og som i denne sammenhæng giver mulighed for denne ansøger for både at gøre indsigelse mod anvendelsen af begrebet »sikkert tredjeland« i vedkommendes særlige situation og mod, at der skulle foreligge en forbindelse mellem ansøgeren og det pågældende tredjeland.
- 39 For det tredje pålægger artikel 38, stk. 3 og 4, i direktiv 2013/32 de medlemsstater, der fuldbyrder en afgørelse, der udelukkende er baseret på begrebet »sikkert tredjeland«, at give ansøgeren om international beskyttelse de nødvendige oplysninger og forsyne vedkommende med et dokument, der på det pågældende tredjlands sprog orienterer myndighederne i tredjelandet om, at ansøgningen ikke har været realitetsbehandlet, og at hvis tredjelandet ikke giver ansøgeren om international beskyttelse ret til at rejse ind på dets område, sikrer medlemsstaterne, at der gives adgang for ansøgeren til en procedure i overensstemmelse med de grundlæggende principper og garantier i kapitel II.
- 40 Det skal fremhæves, at betingelserne i artikel 38 i direktiv 2013/32 er kumulative (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 121), således at den afvisningsgrund, der er fastsat i direktivets artikel 33, stk. 2, litra c), ikke finder anvendelse, hvis en af de nævnte betingelser ikke er opfyldt.
- 41 Det er dermed kun såfremt en national lovgivning, der medfører, at en ansøgning om international beskyttelse afvises fra realitetsbehandling, opfylder alle betingelserne i artikel 38 i direktiv 2013/32, at en sådan lovgivning kan anses for at udgøre en anvendelse af den afvisningsgrund, der er fastsat i direktivets artikel 33, stk. 2, litra c).
- 42 Hvad i det foreliggende tilfælde for det første angår betingelsen i artikel 38, stk. 1, i direktiv 2013/32, henset til selve ordlyden af den i hovedsagen omhandlede lovgivning, forekommer det, hvilket det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, at anvendelsen af afvisningsgrunden vedrørende det første tilfælde i denne lovgivning kun er underlagt det pågældende tredjlands overholdelse af en del

af de principper, der er fastsat i direktivets artikel 38, stk. 1, idet kravet om dette lands overholdelse af non-refoulement-princippet bl.a. ikke er opfyldt. Betingelsen i det nævnte direktivs artikel 38, stk. 1, er således ikke opfyldt.

- 43 Hvad angår afvisningsgrunden vedrørende det andet tilfælde i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning har den forelæggende ret ikke givet nogen oplysninger om indholdet af »tilstrækkeligt beskyttelsesniveau« som påkrævet af denne lovgivning, herunder navnlig om, hvorvidt et sådant beskyttelsesniveau omfatter det pågældende tredjeland overholdelse af alle de principper, der er fastsat i artikel 38, stk. 1, i direktiv 2013/32. Det tilkommer den forelæggende ret at efterprøve, om dette er tilfældet.
- 44 Hvad for det andet angår betingelserne i artikel 38, stk. 2, i direktiv 2013/32, herunder navnlig betingelsen om, at der foreligger en forbindelse mellem ansøgeren om international beskyttelse og det pågældende tredjeland, er den forbindelse, som den i hovedsagen omhandlede lovgivning skaber mellem en sådan ansøger og det pågældende tredjeland, ansøgerens simple transit via dette lands område.
- 45 Det skal derfor efterprøves, om en sådan transit kan udgøre en »forbindelse« som omhandlet i artikel 38, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32.
- 46 Det bemærkes i denne henseende, således som det fremgår af 44. betragtning til og artikel 38, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32, at den forbindelse, der skal være mellem ansøgeren om international beskyttelse og det pågældende tredjeland med henblik på anvendelsen af den i dette direktivs artikel 33, stk. 2, litra c), fastsatte afvisningsgrund, skal være tilstrækkelig til, at det ville være rimeligt at tilbagesende ansøgeren til det nævnte land.
- 47 Den omstændighed, at en ansøger om international beskyttelse har rejst gennem et tredjeland område, kan imidlertid ikke i sig selv udgøre en gyldig grund til at mene, at det ville være rimeligt, at nævnte ansøger tilbagesendes til dette land.
- 48 Som det følger af artikel 38, stk. 2, i direktiv 2013/32, skal medlemsstaterne desuden vedtage regler, der ikke blot kræver en »forbindelse« som omhandlet i denne bestemmelse, men også en metode til vurdering – fra sag til sag på baggrund af ansøgeren om international beskyttelses særlige omstændigheder – af, om det pågældende tredjeland opfylder betingelserne for at kunne anses for at være sikkert for ansøgeren, og nævnte ansøgers mulighed for at bestride, at der består en sådan forbindelse.
- 49 Som generaladvokaten har anført i punkt 53 i forslaget til afgørelse, ville den pligt, som EU-lovgiver har pålagt medlemsstaterne til – med henblik på anvendelsen af begrebet »sikkert tredjeland« – at fastsætte sådanne regler, således ikke kunne anses for at være begrundet, såfremt den simple transit, som ansøgeren om international beskyttelse foretager via det pågældende tredjeland, skulle anses for at udgøre en tilstrækkelig eller afgørende forbindelse med henblik herpå. Såfremt dette var tilfældet, ville disse regler og den individuelle vurdering og ansøgerens mulighed for at bestride, at der består en sådan forbindelse, som de nævnte regler udtrykkeligt fastsætter, være helt formålsløse.
- 50 Det følger af det ovenstående, at den transit, som en ansøger om international beskyttelse foretager via det pågældende tredjeland, ikke kan anses for at udgøre en »forbindelse« som omhandlet i artikel 38, stk. 2, litra a), i direktiv 2013/32.
- 51 Selv hvis det antages, at den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning opfylder betingelsen i artikel 38, stk. 1, i direktiv 2013/32, eftersom den betingelse om forbindelse, som er fastsat i direktivets artikel 38, stk. 2, litra a), ikke er fastsat i stk. 1, kan den nævnte nationale lovgivning følgelig og under alle omstændigheder ikke anses for at udgøre en anvendelse af afvisningsgrunden om sikkert tredjeland som fastsat i nævnte direktivs artikel 33, stk. 2, litra c).

- 52 Endelig kan en sådan national lovgivning heller ikke udgøre en anvendelse af afvisningsgrunden om første asylland som fastsat i artikel 33, stk. 2, litra b), i direktiv 2013/32.
- 53 Det er således tilstrækkeligt at bemærke, at det fremgår af selve ordlyden af artikel 35, stk. 1, litra a) og b), i direktiv 2013/32, at et land kun kan betragtes som værende første asylland for en bestemt ansøger om international beskyttelse, hvis ansøgeren i det pågældende land er blevet anerkendt som flygtning, og vedkommende fortsat kan opnå denne beskyttelse, eller hvis ansøgeren nyder en i øvrigt tilstrækkelig beskyttelse i det nævnte land og bl.a. er omfattet af non-refoulement-princippet, på den betingelse, at det samme land vil tilbagetage ansøgeren.
- 54 Det fremgår imidlertid af de for Domstolen fremlagte sagsakter, at anvendelsen af den afvisningsgrund, der er fastsat i den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning, ikke er betinget af, at ansøgeren om international beskyttelse i det pågældende land har opnået flygtningestatus eller en anden tilstrækkelig beskyttelse, således at det ville være overflødigt at undersøge behovet for beskyttelse i EU.
- 55 Det skal derfor konkluderes, at en national lovgivning som den i hovedsagen omhandlede ikke kan anses for at gennemføre artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 med hensyn til en af de afvisningsgrunde, der er fastsat i.
- 56 Henset til de ovenstående betragtninger skal det første spørgsmål besvares med, at artikel 33 i direktiv 2013/32 skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises, når ansøgeren er indrejst på denne medlemsstats område via en stat, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor der er garanti for et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.

Det andet spørgsmål

- 57 Indledningsvis bemærkes, at selv om det andet spørgsmål, således som det er formuleret af den forelæggende ret, vedrører fortolkningen af artikel 31 i direktiv 2013/32 om den administrative procedure for behandling af ansøgninger om international beskyttelse, omhandler dette spørgsmål i virkeligheden gennemførelsen af en effektiv klageadgang som fastsat i dette direktivs artikel 46. Det er dermed denne sidstnævnte bestemmelse, herunder navnlig stk. 3 heri, som skal fortolkes med henblik på at give den forelæggende ret et brugbart svar.
- 58 Med det andet spørgsmål ønsker den forelæggende ret således nærmere bestemt oplyst, om artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, der giver den domstol eller det domstolslignende organ, ved hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om at afvise at realitetsbehandle en ansøgning om international beskyttelse, en tidsfrist på otte dage til at træffe afgørelse.
- 59 Artikel 46, stk. 1, i direktiv 2013/32 pålægger medlemsstaterne at sikre retten til effektive retsmidler ved en domstol eller et domstolslignende organ til prøvelse af afslag på international beskyttelse, herunder afgørelser, der fastslår, at ansøgningen åbenbart skal afvises fra realitetsbehandling eller er åbenbart grundløs.
- 60 Den pligt, som således pålægges medlemsstaterne til at fastsætte en sådan ret til retsmidler, svarer desuden til den ret, der er fastsat i chartrets artikel 47 med overskriften »Adgang til effektive retsmidler og til en upartisk domstol«, i henhold til hvilken enhver, hvis EU-retligt sikrede rettigheder og friheder er blevet krænket, skal have adgang til effektive retsmidler for en domstol (jf. dom af 18.10.2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, præmis 46 og den deri nævnte retspraksis).

- 61 Det følger heraf, at kendetegnene ved det retsmiddel, der er fastsat i artikel 46 i direktiv 2013/32, skal fastlægges i overensstemmelse med chartrets artikel 47, som udgør en bekræftelse af princippet om effektiv retsbeskyttelse (jf. dom af 18.10.2018, E. G., C-662/17, EU:C:2018:847, præmis 47 og den deri nævnte retspraksis).
- 62 Hvad bl.a. angår frister for sagsbehandling bemærkes, at direktiv 2013/32 ikke blot ikke fastsætter harmoniserede regler om sagsbehandlingsfrister, men i artikel 46, stk. 10, endog tillægger medlemsstaterne beføjelse til at fastsætte sådanne frister (dom af d.d., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, præmis 25).
- 63 Som det fremgår af Domstolens faste praksis, tilkommer det i mangel af EU-retlige bestemmelser på området i medfør af princippet om procesautonomi hver enkelt medlemsstat i sin interne retsorden at fastsætte de processuelle regler for sagsanlæg til sikring af beskyttelsen af borgernes rettigheder, dog på den betingelse, at disse ikke må være mindre gunstige end dem, som regulerer tilsvarende situationer, der er underlagt national ret (ækvivalensprincippet), og at de i praksis ikke umuliggør eller uforholdsmæssigt vanskeliggør udøvelsen af rettigheder, der er tillagt ved EU-retten (effektivitetsprincippet) (dom af d.d., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).
- 64 Hvad angår overholdelsen af betingelsen om ækvivalensprincippet i forbindelse med en frist for domsafsigelse som den i hovedsagen omhandlede bemærkes, at det, med forbehold for den efterprøvelse, som det tilkommer den forelæggende ret at foretage, ikke fremgår af de for Domstolen fremlagte sagsakter, og det er i øvrigt ikke blevet gjort gældende, at der for tilsvarende situationer skulle gælde nationale procedureregler, som er mere gunstige end dem, der gælder for gennemførelsen af direktiv 2013/32, og som er anvendt i hovedsagen (jf. i denne retning om af d.d., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).
- 65 Hvad angår effektivitetsprincippet bemærkes, at artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 fastsætter rækkevidden af retten til effektive retsmidler, idet det heri præciseres, at de medlemsstater, for hvilket direktivet er bindende, skal sikre, at den domstol eller det domstolslignende organ, for hvilket afgørelsen om ansøgningen om international beskyttelse er blevet indbragt, foretager »en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse af både faktiske og retlige omstændigheder, herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv 2011/95« (dom af d.d., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, præmis 28 og den deri nævnte retspraksis).
- 66 I denne henseende skal det fremhæves, at den domstol eller det domstolslignende organ, der skal foretage en sådan prøvelse, er forpligtet til at foretage en fuldstændig og ex-nunc-undersøgelse som nævnt i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32.
- 67 Som Domstolen allerede har fastslået, fremhæver ordene »hvor det er relevant«, der er indeholdt i sætningsleddet »herunder, hvor det er relevant, en undersøgelse af behovene for international beskyttelse i henhold til direktiv [2011/95]«, den omstændighed, at den fuldstændige og ex-nunc-undersøgelse, der påhviler domstolen eller det domstolslignende organ, ikke nødvendigvis skal vedrøre en realitetsprøvelse af behovet for international beskyttelse, og at den derfor kan vedrøre spørgsmålet om, hvorvidt ansøgningen om international beskyttelse kan antages til behandling, når national ret tillader det i henhold til artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32 (dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 115).
- 68 Hvad desuden særligt angår en sag anlagt til prøvelse af en afgørelse om afvisning af en ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling i henhold til afvisningsgrundene vedrørende første asylland eller sikkert tredjeland som omhandlet i henholdsvis litra b) og c), i artikel 33, stk. 2, i direktiv 2013/32, i forbindelse med den fuldstændige og opdaterede undersøgelse, som det påhviler den domstol eller det domstolslignende organ, der skal foretage en sådan prøvelse, at foretage, er

sidstnævnte domstol eller organ bl.a. forpligtet til at efterprøve, om ansøgeren om international forpligtelse nyder tilstrækkelig beskyttelse i et tredjeland, eller om et tredjeland kan betragtes som et sikkert tredjeland for ansøgeren.

- 69 Med henblik på denne efterprøvelse skal nævnte domstol eller domstolslignende organ grundigt undersøge, om hver enkelt af de kumulative betingelser, som anvendelsen af sådanne afvisningsgrunde er betinget af, såsom dem, der med hensyn til afvisningsgrunden vedrørende første asylland er omhandlet i artikel 35 i direktiv 2013/32 og hvad angår afvisningsgrunden vedrørende sikkert tredjeland er omhandlet i direktivets artikel 38, er opfyldt, idet den eventuelt opfordrer den myndighed, der er ansvarlig for behandlingen af ansøgninger om international beskyttelse til at fremlægge al den dokumentation og alle de faktiske forhold, der kan være af relevans, og inden påkendelsen sikrer sig, at ansøgeren har haft mulighed for personligt at fremlægge sine synspunkter vedrørende anvendelsen af afvisningsgrunden på den pågældendes særlige situation (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 121 og 124).
- 70 Det bemærkes desuden, i lighed med det af generaladvokaten i punkt 84 i forslaget til afgørelse anførte, at sagsøgeren i forbindelse med det retsmiddel, der er fastsat i artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, garanteres en række af de særlige procedurmæssige rettigheder i henhold til dette direktivs artikel 12, stk. 2, dvs. retten til en tolk, muligheden for at kontakte De Forenede Nationers Højkommissariat for Flygtninge (UNHCR) og adgang til visse oplysninger, i henhold til nævnte direktivs artikel 20, dvs. muligheden for gratis juridisk bistand og repræsentation, i henhold til samme direktivs artikel 22 vedrørende adgangen til juridisk rådgivning samt i henhold til direktivets artikel 24 og 25 om rettigheder for personer med særlige behov og uledsagede mindreårige.
- 71 Såfremt den domstol eller det domstolslignende organ, der skal behandle en sag til prøvelse af en afgørelse om afvisning af en ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling, er af den opfattelse, at det er nødvendigt at høre ansøgeren for at foretage den fuldstændige ex-nunc-undersøgelse, som denne er forpligtet til, skal denne domstol eller dette domstolslignende organ tilrettelægge en sådan høring, idet ansøgeren i et sådant tilfælde har både ret til og behov for at få stillet en tolk til rådighed med henblik på forelæggelsen af sagen (jf. i denne retning dom af 25.7.2018, Alheto, C-585/16, EU:C:2018:584, præmis 126 og 128).
- 72 I den foreliggende sag fastsætter den i hovedsagen omhandlede nationale lovgivning en tidsfrist på otte dage til at træffe afgørelse i en sag til prøvelse af en afgørelse om afvisning af en ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling. Ifølge den forelæggende ret er det umuligt at træffe afgørelse i en sådan sag inden for otte dage efter domstolens eller det domstolslignende organs modtagelse af stævningen uden at tilsidesætte kravet om en fuldstændig undersøgelse.
- 73 I denne henseende kan en tidsfrist på otte dage, selv om det ikke på forhånd kan udelukkes, at den vil være passende i de mest indlysende afvisningssager, under visse omstændigheder, således som generaladvokaten har anført i punkt 86 og 87 i forslaget til afgørelse, vise sig at være materielt utilstrækkelig til at gøre det muligt for den domstol eller det domstolslignende organ, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om afvisning af en ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling, at sikre overholdelsen af samtlige de i nærværende doms præmis 65-71 nævnte rettigheder i hver enkelt sag, der skal behandles, og således at sikre ansøgere om international beskyttelses ret til effektive retsmidler.
- 74 Artikel 46, stk. 4, i direktiv 2013/32 fastsætter imidlertid en forpligtelse for medlemsstaterne til at indføre rimelige sagsbehandlingsfrister.
- 75 I en situation, hvor den fastsatte frist for den domstol eller det domstolslignende organ, for hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om afvisning af en ansøgning om international beskyttelse fra realitetsbehandling, ikke gør det muligt at sikre effektiviteten af de materielle regler og procedurmæssige garantier, som ansøgeren anerkendes i henhold til EU-retten, medfører EU-rettens

effektivitetsprincip en forpligtelse for den pågældende domstol eller domstolslignende organ til at undlade at anvende den nationale lovgivning, hvorefter fristen er bindende (jf. i denne retning dom af d.d., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, præmis 34).

- 76 Henset til det samlede formål med hurtig afgørelse om ansøgninger om international beskyttelse, som fastsat i 18. betragtning til direktiv 2013/32, fritager dommerens forpligtelse til at undlade at anvende en national lovgivning, der fastsætter en frist for domsafsigelse, der er uforenelig med EU-rettens effektivitetsprincip, under alle omstændigheder ikke den pågældende fra enhver forpligtelse til at handle hurtigt, men forpligter blot den pågældende til at anse den fastsatte tidsfrist for vejledende, idet det påhviler denne at træffe afgørelse hurtigst muligt, når en sådan tidsfrist er overskredet (dom af d.d., Bevándorlási és Menekültügyi Hivatal, C-406/18, præmis 35 og 36).
- 77 Henset til de ovenstående betragtninger skal det andet spørgsmål besvares med, at artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32 sammenholdt med chartrets artikel 47, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, der giver den domstol eller det domstolslignende organ, ved hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om at afvise at realitetsbehandle en ansøgning om international beskyttelse, en tidsfrist på otte dage til at træffe afgørelse, når denne ret ikke er i stand til inden for en sådan frist at sikre effektiviteten af de materielle regler og proceduremæssige garantier, som ansøgeren er sikret i henhold til EU-retten.

Sagsomkostninger

- 78 Da sagens behandling i forhold til hovedsagens parter udgør et led i den sag, der verserer for den forelæggende ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne. Bortset fra de nævnte parters udgifter kan de udgifter, som er afholdt i forbindelse med afgivelse af indlæg for Domstolen, ikke erstattes.

På grundlag af disse præmisser kender Domstolen (Første Afdeling) for ret:

- 1) **Artikel 33 i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/32/EU af 26. juni 2013 om fælles procedurer for tildeling og fratagelse af international beskyttelse skal fortolkes således, at den er til hinder for en medlemsstats lovgivning, hvorefter en ansøgning om international beskyttelse kan afvises, når ansøgeren er indrejst på denne medlemsstats område via en stat, hvor den pågældende ikke er udsat for forfølgelse eller risiko for alvorlig overlast, eller hvor der er garanti for et tilstrækkeligt beskyttelsesniveau.**
- 2) **Artikel 46, stk. 3, i direktiv 2013/32, sammenholdt med artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, skal fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for en national lovgivning, der giver den domstol eller det domstolslignende organ, ved hvilken der er anlagt sag til prøvelse af en afgørelse om at afvise at realitetsbehandle en ansøgning om international beskyttelse, en tidsfrist på otte dage til at træffe afgørelse, når denne domstol eller dette domstolslignende organ ikke er i stand til inden for en sådan frist at sikre effektiviteten af de materielle regler og proceduremæssige garantier, som ansøgeren er sikret i henhold til EU-retten.**

Underskrifter